

Arrest

nr. 151 816 van 4 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2015.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel verleend op de terechtzitting van 5 maart 2015 waarbij de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 16 april 2015.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel verleend op de terechtzitting van 16 april 2015 waarbij de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 21 mei 2015.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel verleend op de terechtzitting van 21 mei 2015 waarbij de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 17 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat Y. BUYTAERT en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn en tot de Edo etnie te behoren. U werd op 12 mei 1986 geboren in Benin City en bleef er stevast wonen. U woonde samen met uw moeder en uw verstandelijk beperkte broer. Uw moeder verliet uw vader en nam jullie mee. Uw vader was een voodoo priester in Benin City. U kunt zich niet herinneren dat u uw vader ooit nog gezien hebt. U hebt geen contact meer met uw vader. U ging niet naar school, maar probeerde een inkomen voor jullie gezin te verwerven door appelsienen te verkopen en haar te vlechten. In 2007 of 2008 begon u een relatie met (E.). Jullie kregen samen een kind. In oktober 2008 overleed (E.) in een verkeersongeval. Op 14 december 2008 werd uw zoon (D.E.) geboren. U vreest dat uw vader verantwoordelijk was voor de dood van (E.). Uw vader beoefent magische kunsten. U denkt dat uw vader ook verantwoordelijk is voor de dood van uw neef. Hij overleed kort nadat zijn ouders aan uw vader vroegen waarom hij uw moeder zo slecht behandeld had. U denkt dat uw vader uw neef doodde met behulp van voodoo. Zelf bent u gedurende anderhalf jaar ziek geweest toen u nog erg jong was. Ook deze ziekte schrijft u toe aan de voodoo-krachten van uw vader. In 2010 stelde een vriendin u voor aan een zekere (A.). Hij beloofde u naar Thailand te brengen, waar u zou werken als assistente van een kapper. U ging akkoord en in september 2010 verliet u Nigeria. In werkelijkheid werd u naar Libië gebracht, waar u in opdracht van (A.) en zijn vrouw samen met andere meisjes als prostituee moest werken. U weigerde, omdat (A.) u voorgelogen had. Hij gaf u echter geen eten meer. Uiteindelijk stemde u toe. U moest (A.) 8000 \$ terugbetalen. Gedurende 7 maanden werkte u als prostituee. Vervolgens brak een burgeroorlog uit in Libië. In de daarop volgende chaos was het ieder voor zich. (A.) verloor u uit het oog. U wilde niet terugkeren naar Nigeria. U verzamelde geld en reisde verder naar Italië. Op 12 mei 2011 vroeg u asiel aan in Italië. In 2012 kreeg u een subsidiair beschermingsstatuut en verblijfsdocumenten. Vervolgens leerde u (N.K.) (CG 13/16955Z) kennen. Hij is eveneens van Nigeriaanse afkomst, verbleef al langer in Italië en had er een vluchtelingenstatuut verkregen. Jullie verloofden zich in december 2012 en gingen samen wonen. Uw verloofde speelde voetbal en werd opgevangen door (L.B.), de vice-gouverneur van de regio Tuoro. Uw verloofde kreeg echter problemen met (O.B.), de vrouw van (L.B.). Zij was ziekelijk verliefd op uw verloofde en stalkte hem. (O.B.) zag u als een concurrente en de situatie escaleerde nog nadat jullie verloofd waren en gingen samenwonen. Ze bedreigde u verbaal en reed u bijna van de weg met haar auto. U werd bang. U twijfelde ook of uw man misschien toch een relatie met (O.B.) had. U besloot uw verloofde te verlaten en trok in bij een vriendin in Firenze. Uw verloofde belde u op, maar u nam nooit op. Drie weken later, in november 2013, werd u opgebeld door een voor u onbekende vrouw. Ze zei dat uw verloofde in het ziekenhuis lag en dat u direct moest komen. Toen u aankwam bij de woning van uw verloofde werd u opgewacht door een auto. U werd verdoofd en ontvoerd door 1 vrouw en 2 mannen. Vervolgens werd u wakker in een donkere kamer. Uw ontvoerders vroegen waar uw verloofde was. U zei dat u het niet wist. U kreeg uw telefoon en de ontvoerders hielden in de gaten of uw verloofde u zou opbellen. U bleef zeggen dat u niet wist waar uw verloofde was, maar u werd niet geloofd. U werd niet slecht behandeld, maar de vrouwelijke ontvoerder maakte wel seksuele avances. U werd ziek. Na een periode van bijna 3 maanden werd u wakker op het strand van Napels. U ging niet naar de politie. U kreeg de hulp van een Nigeriaanse vrouw. U reisde naar Rome en vroeg een paspoort aan op de Nigeriaanse ambassade. Uit schrik voor uw ontvoerder besloot u Italië te verlaten. Op 4 april 2014 reisde u naar Duitsland. U kon er terecht bij een Nigeriaanse vriendin. Toen u in Duitsland aangekomen was, slaagde u er via Facebook in om contact te leggen met uw verloofde. Hij vertelde u dat hij ook uit Italië weggevlucht was en in België verbleef. Hij vroeg u om naar België te komen. Op 6 juni 2014 kwam u in België aan. Op 10 juni 2014 vroeg u asiel bij de Belgische asielinstanties.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een Nigeriaans paspoort en een nationaliteitsbewijs.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan geven. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt dat u in Italië asiel aanvraagde en er een subsidiair beschermingsstatuut kreeg. U legt echter geen documenten neer om dit te staven. U zegt dat u uw Italiaanse verblijfsdocumenten kwijtspeelde tijdens uw ontvoering (gehoor p.6). U haalt aan dat u, nadat u wakker werd op het strand van Napels, naar Rome ging en er een paspoort aanvraagde op de Nigeriaanse ambassade omdat u toch identiteitsdocumenten in handen wilde hebben. Wanneer gevraagd werd waarom u geen contact zocht met de Italiaanse autoriteiten om een verblijfskaart of een bewijs van uw subsidiaire beschermingsstatuut op te vragen, antwoordde u dat u bang was na alles wat u overkomen was (gehoor p.6). Hierbij moeten een aantal opmerkingen gemaakt worden. Ten eerste kan geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde ontvoering in Italië, zoals verder in deze beslissing uitgelegd zal worden. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk waarom u geen contact zocht met de Italiaanse autoriteiten.

Ten tweede komt het vreemd over dat u wel naar de Nigeriaanse ambassade zou gaan 'om toch iets van documenten te hebben', maar niet naar de Italiaanse autoriteiten. **Aangezien u geen documenten neerlegt om het bestaan van uw verklaarde subsidiaire beschermingsstatuut in Italië te staven en uit uw verklaringen blijkt dat u weliswaar over de mogelijkheid beschikte om deze documenten op te vragen bij de Italiaanse autoriteiten, maar u hieraan verzaakte, ziet het CGVS zich genoodzaakt om zich bij haar beoordeling van uw asielaanvraag te richten op uw aangehaalde vrees/risico in uw land van herkomst Nigeria en niet op uw vrees/risico ten aanzien van Italië.**

U haalt aan dat u in uw land van herkomst bevreesd bent voor uw vader, die voodoo beoefent. U stelt dat uw vader een voodoo priester was en voodoo rituelen uitvoerde. Jullie moeder nam u en uw broer mee en verliet uw vader. Toen u nog klein was, bent u een tijdlang ziek geweest. Later overleed een neef van u, nadat zijn ouders een discussie hadden met uw vader. In oktober 2008 overleed uw echtgenoot (E.) in een verkeersongeluk. U denkt dat uw vader verantwoordelijk is voor al deze zaken (vragenlijst CGVS, p. 3 en gehoor CGVS p.9,10). Hierbij moeten een aantal opmerkingen gemaakt worden.

Ten eerste stelt u dat uw ziekte als kind, de dood van uw neefje en het overlijden van uw echtgenoot tijdens een verkeersongeluk toe te schrijven zijn aan de magische krachten van uw vader (gehoor p.9,10), maar behoort het gebruik van voodoo en magische krachten tot de wereld van de verbeelding en kan hier geen objectieve bewijswaarde aan gehecht worden. Bovendien berusten uw uitspraken over uw vaders' betrokkenheid bij deze gebeurtenissen louter op uw veronderstellingen en slaagt u er op geen enkel moment in om dit door u gelegde verband hard te maken.

Ten tweede verklaarde u dat u zich niet meer kunt herinneren wanneer u voor het laatst contact had met uw vader. U zegt dat er geen enkel contact was, dat uw vader niet wist waar u was en dat het hem niet kon schelen waar u was (gehoor p.9,10). Aangezien u al heel erg lang geen contact meer hebt met uw vader en uw vader niet weet waar u bent, is het niet aannemelijk dat u uw vader te vrezen zou hebben. Aangezien het hem volgens u zelfs niet kan schelen waar u bent, is het bovendien niet aannemelijk dat u iets van hem te vrezen zou hebben.

Ten derde verklaarde u dat u Nigeria in september 2010 verlaten hebt omdat meneer (A.) u een job beloofd had in Thailand (gehoor p.7). U verliet Nigeria dus niet vanwege deze vermeende problemen met uw vader. Bovendien dateren de feiten die u aan de voodookrachten van uw vader toeschrijft (zoals uw ziekte toen u nog een kind was en het overlijden van uw echtgenoot in oktober 2008) uit het verleden en vormden ze klaarblijkelijk geen directe aanleiding voor u om het land te verlaten. Het feit dat u uw vader verdenkt van betrokkenheid bij de dood van uw man in oktober 2008, maar steeds in Benin City in Nigeria bleef wonen en pas in 2010 besloot om Nigeria te verlaten omdat u een job in Thailand beloofd werd, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees voor uw vader.

Ten vierde legde u valselijke verklaringen af betreffende de door u geschetste bedreigingen in Italië door (O.B.) en de daarop volgende ontvoering, zoals hieronder verder uitgelegd wordt. Het gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover doet eveneens afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw aangehaalde problemen met uw vader in Nigeria.

Verder haalt u aan dat u onder valse voorwendselen door een zekere (A.) naar Libië gebracht werd, waar u als prostituee moest werken. In Libië wachtte zijn vrouw jullie op. U weet niet meer hoe ze heette. In 2011 brak echter een burgeroorlog uit in Libië. In de daarop volgende chaos was het ieder voor zich en (A.) verloor u uit het oog. U reisde vervolgens naar Italië (gehoor p.7,9). U haalt aan dat u sinds uw vertrek uit Libië tijdens de burgeroorlog nooit meer iets vernomen hebt van (A.) en zijn vrouw. U hebt geen idee wat er met hen gebeurd is. Evenmin weet u of ze nog in Libië zijn of terugkeerden naar Nigeria (gehoor p.9). Aangezien u niets meer vernomen hebt van deze personen, niet weet of ze al dan niet in leven zijn, of ze al dan niet naar Nigeria teruggekeerd zouden zijn, én deze feiten reeds dateren van 2011, **kan geconcludeerd worden dat deze problemen met (A.) en zijn vrouw van de baan zijn.** Wanneer gevraagd werd naar uw vrees ten opzichte van Nigeria gaf u bovendien aan dat u uw vader vreest, maar maakte u geen melding van een vrees voor (A.) en zijn vrouw (gehoor p.9).

Op basis van de bovenstaande vaststellingen kan geconcludeerd worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Wat de door u neergelegde documenten betreft: uw Nigeriaans paspoort en een nationaliteitsbewijs hebt u beiden verkregen op de Nigeriaanse ambassade te Rome op 27 maart 2014 (gehoor p.6). Deze documenten geven informatie betreffende uw identiteit, nationaliteit en verblijf in Italië, zaken die hier niet meteen betwist worden. Deze documenten geven echter geen informatie betreffende uw verblijfsstatus in Italië.

In het kader van de asielaanvraag van uw verloofde (N.K.) (CG 13/16955Z) werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, aangezien hij er in het kader van zijn eerste asielaanvraag niet in slaagde het vermoeden te weerleggen dat hij na zijn terugkeer naar Italië nog altijd de bescherming van de Italiaanse autoriteiten

zou kunnen genieten en zijn verklaringen over uw ontvoering in opdracht van (O.B.) in het kader van zijn tweede asielaanvraag niet geloofwaardig werd bevonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"Er dient er te worden opgemerkt dat uw verklaringen en de nieuwe elementen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegde onvoldoende blijken te zijn om een "vrees voor vervolging" zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige tweede asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS op 19 maart 2014 werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de inoverwegingname van uw asielaanvraag, dit omdat u door de Italiaanse autoriteiten erkend bent als vluchteling. U hebt een annulatieberoep ingesteld dat strekt tot nietigverklaring van deze beslissing van het CGVS. De RvV heeft nog geen arrest gevelde. Dient evenwel opgemerkt te worden dat de RvV als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, en zich dus niet uitspreekt over de grond van de zaak. In deze hoedanigheid treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Als annulatierechter onderzoekt de Raad enkel of de Commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van de feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Bijgevolg staat de inhoudelijke beoordeling van uw voorgaande asielaanvraag vooralsnog vast.

Het Commissariaat-generaal kan er zich toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Waar u in het kader van uw huidige tweede asielaanvraag herhaalt dat u in Italië langdurig bedreigd werd door (O.B.), de vrouw van de vicegouverneur van Tuoro (verklaring meervoudige aanvraag pt.15,21), kan dan ook enkel aangegeven worden dat deze zaken reeds besproken werden in het kader van uw eerste asielaanvraag, waarin u er niet in slaagde het vermoeden te weerleggen dat u na uw terugkeer naar Italië nog altijd de bescherming van de Italiaanse autoriteiten zou kunnen genieten.

Aangezien u in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw eerste asielaanvraag incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In casu kom ik tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt. Immers, met betrekking tot de nieuwe elementen die u voorlegde om uw tweede asielaanvraag te staven, kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt.

U haalt u aan dat uw verloofde (E.O.) (OV 7898043 en CG 14/13260) in Italië ontvoerd werd en intussen asiel heeft aangevraagd bij de Belgische asielinstanties. Ze kreeg bericht dat ze naar het ziekenhuis moest komen om u te bezoeken. Ze werd echter ontvoerd en 3 a 4 maanden vastgehouden. De ontvoerders zegden dat ze haar zouden vermoorden als ze niet zou vertellen waar u was. Vervolgens werd ze ziek en werd ze wakker, ergens aan de zee (verklaring meervoudige aanvraag, pt. 18).

Hierbij moeten enkele opmerkingen gemaakt worden. Uw verloofde (E.O.) (OV 7898043 en CG 14/13260) vroeg inderdaad asiel aan bij de Belgische asielinstanties, namelijk op 10 juni 2014. Zij werd door het CGVS gehoord op 3 november 2014. **Echter, op basis van uw verklaringen en de verklaringen die (E.O.) aflegde voor het CGVS, moet geconcludeerd worden dat geen geloof gehecht kan worden aan de geschetste problemen van uw verloofde (E.O.) met (O.B.) en de daarop volgende ontvoering.**

Ten eerste vertelde u dat uw verloofde (E.O.) (hierna E.O.) in totaal 3 keer bedreigd werd door (O.B.). Een eerste keer heeft ze haar verbaal bedreigd. Een tweede keer reden u en E.O. per fiets over straat, toen u een auto snel zag naderen. U reed voorop, keek achterom en kon E.O. nog net waarschuwen. Jullie doken beiden weg in de berm en vielen neer. Zo konden jullie net deze auto ontwijken. U herkende de wagen van (O.B.). Een derde keer ging E.O. te voet naar de supermarkt. (O.B.) reed haar klem met haar wagen. Ze zei dat E.O. u met rust moest laten en dat ze haar de volgende keer zou overrijden. Dit laatste incident was er teveel aan voor E.O. en ze besloot u te verlaten (gehoor p.5).

Echter, wanneer E.O. hierover bevraagd werd, gaf zij een heel andere versie van de feiten. Uw verloofde vertelde uitdrukkelijk dat ze slechts tweemaal bedreigd werd door (O.B.). Een eerste keer kwam ze naar jullie huis en bedreigde ze haar verbaal. Een tweede keer fietste E.O. alleen naar de supermarkt en werd ze bijna aangereden door een auto die heel snel passeerde. E.O. viel toen neer. Toen ze opkeek, herkende ze de auto van (O.B.). Dit laatste incident was er teveel aan voor E.O. en ze besloot u te verlaten. Vervolgens werd E.O. specifiek bevraagd over dit tweede incident. E.O. legde uit

dat ze toen alleen fietste en dat u op dat moment thuis was. Ze vertelde ook dat ze tijdens dit tweede incident niet gesproken heeft met (O.B.). Verder werd E.O. duidelijk bevraagd of er zich naast deze 2 genoemde incidenten geen andere voorvallen hadden voorgedaan. E.O. antwoordde ontkennend en zei dat het incident waarbij ze van de weg gereden werd, het laatste was. Vervolgens werd aan E.O. gevraagd of ze ooit klem gereden werd door een auto, maar E.O. zei dat dit nooit gebeurd is (gehoor E.O., p.7,11,17). Besluitend moet vastgesteld worden dat er een aantal gelijkenissen zijn tussen jullie beider verhalen, maar dat er ook heel wat grote verschillen zijn tussen jullie beider versies van de feiten. Volgens u was er sprake van 3 incidenten, volgens E.O. echter waren er maar 2 incidenten. Volgens u reden jullie samen op de fiets toen (O.B.) jullie van de weg reed, maar volgens E.O. was ze toen alleen. Volgens u was er een derde en laatste incident waarbij E.O. klemgereden werd door (O.B.), maar volgens uw verloofde heeft deze gebeurtenis nooit plaatsgevonden. Volgens u besloot uw verloofde u te verlaten nadat ze klem gereden werd door de auto van (O.B.) en (O.B.) haar bedreigde, maar volgens uw verloofde besloot ze u te verlaten toen zij van de weg gereden werd toen ze naar de supermarkt fietste. Het feit dat jullie veelvuldige manifest tegenstrijdige verklaringen afleggen over deze gebeurtenissen, doet de geloofwaardigheid van deze geschetste bedreigingen door (O.B.) aan het adres van uw verloofde volledig teniet. Het feit dat jullie valselijke verklaringen afleggen betreffende deze vermeende bedreigingen aan het adres van E.O. doet ook ernstig afbreuk aan jullie verklaringen dat E.O. 3 weken na deze vermeende bedreigingen (gehoor E.O., p.7) ontvoerd zou zijn in opdracht van (O.B.) (gehoor E.O., p.10).

Ten tweede vertelde u dat uw verloofde u na de laatste bedreiging door (O.B.) verlaten heeft. U zegt dat ze reeds de volgende dag na het incident verhuisde en introk bij een vriendin. Ze had u niets gezegd, maar had wel nog een afscheidsbriefje geschreven waarin stond dat ze niet wilde sterven. Toen u dit nieuws vernam, belde u uw verloofde op. Ze nam op en zei dat ze u niet meer vertrouwde. Later belde u nog, maar nam ze de telefoon niet meer op (gehoor p.6). Uw verloofde E.O. gaf dan weer aan dat ze denkt dat ze u pas een week na de laatste bedreiging door (O.B.) verlaten heeft en verhuisde naar een vriendin. Ze gaf eveneens aan dat ze u niet verteld heeft dat ze zou vertrekken. Wanneer gevraagd werd naar een eventueel afscheidsbriefje, gaf ze aan dat ze zich niet kon herinneren dat ze u een afscheidsbriefje geschreven had. E.O. vertelde verder herhaaldelijk dat jullie na haar vertrek geen contact meer gehad hebben en dat ze uw telefoontjes nooit opnam (gehoor E.O., p. 7,11,12,17,18).

Opnieuw leggen u en uw verloofde herhaaldelijke tegenstrijdige verklaringen af. U verklaart dat zij u reeds de volgende dag na de laatste bedreiging door (O.B.) verliet. E.O. zegt daarentegen dat ze denkt dat het pas een week later was. Het is bovendien opmerkelijk dat E.O. dit niet zeker zou weten, aangezien het toch om een belangrijke gebeurtenis in haar leven gaat, namelijk de keuze om haar verloofde te verlaten. Verder verklaart u dat uw verloofde nog een briefje achterliet en schreef dat ze niet wilde sterven. E.O. stelt echter dat ze zich niets kan herinneren van een eventueel afscheidsbriefje. Het is opmerkelijk dat iemand zich niet zou herinneren dat ze een afscheidsbriefje schreef aan haar verloofde. Verder verklaarde u duidelijk dat jullie nog contact hadden nadat E.O. verhuisd was naar Firenze (gehoor p.6). E.O. zei echter even uitdrukkelijk dat jullie geen enkel contact meer hadden nadat ze u verliet en vertrok naar Firenze (gehoor E.O., p. 7,12,18). Dat jullie dergelijke veelvuldige tegenstrijdige verklaringen afleggen over de het moment waarop E.O. u, wegens de aanhoudende bedreigingen door (O.B.), verlaten zou hebben, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw geschetste asielrelaas. Bovendien verklaarde uw verloofde dat de aanleiding voor haar aangehaalde ontvoering een telefoontje was, 3 weken nadat ze u verlaten had, waarin een vrouwenstem zei dat u in het ziekenhuis lag en haar in de val lokte door te zeggen dat ze dringend moest komen (gehoor E.O., p.7). Echter, uw verklaringen over het feit dat uw verloofde u verlaten had zijn niet aannemelijk. Ook uw verklaringen over de aanleiding voor het feit dat uw verloofde u verlaten had, namelijk de vermeende problemen met (O.B.), zijn niet aannemelijk. Bijgevolg moeten ook grote vraagtekens geplaatst worden bij de aanleiding van de vermeende ontvoering van uw verloofde. Immers, aangezien het niet aannemelijk overkomt dat uw verloofde u toen verlaten had en jullie geen contact meer hadden, komt het evenmin aannemelijk over dat de vermeende ontvoerders uw verloofde in de val konden lokken door valselijk te stellen dat u in het ziekenhuis lag.

Ten derde vertelde u dat u met uw telefoon een SMS-bericht stuurde naar uw verloofde op het moment dat u besloot om Italië te verlaten, namelijk in oktober 2013 (gehoor p.6 + gehoor eerste asielaanvraag p.6). Nochtans verklaarde uw verloofde dat ze nooit een SMS van u ontvangen had (gehoor E.O., p.18) en dat ze, toen ze in november 2013 telefoon kreeg van haar vermeende ontvoerders, dacht dat u zich nog steeds in Italië bevond (gehoor E.O., p.8,12). Het lijkt niet zo aannemelijk dat u een SMS zou sturen naar uw verloofde, maar dat ze dit bericht nooit gezien zou hebben. Aangezien uw verloofde dus vermoedelijk wél wist dat u Italië reeds verlaten had, komt het weinig waarschijnlijk over dat ze zich in de val zou laten lokken door haar vermeende ontvoerders, toen zij haar vertelden dat u zich nog in Italië bevond en er in een ziekenhuis lag.

Ten vierde verklaarde uw verloofde dat ze in november 2013 ontvoerd werd. Uw verloofde stelt dat ze veronderstelt dat deze ontvoerders in opdracht van (O.B.) werkten. Verder stelt ze dat ze bijna 3 maanden opgesloten zat, dat ze voortdurend gevraagd werd of ze wist waar u zich bevond en dat ze uiteindelijk gewond wakker werd op een strand in Napels (gehoor E.O., p.7,8,10,13,16). Het is opmerkelijk dat uw verloofde hierna geen aangifte deed over deze vermeende ontvoering bij de Italiaanse autoriteiten. E.O. zei hierover dat ze bang was, niemand meer kon vertrouwen en geen vertrouwen stelde in de Italiaanse autoriteiten (gehoor E.O., p.10). Deze uitspraak wekt verbazing. Ten eerste omdat uw verloofde nooit eerder negatieve ervaringen had met de Italiaanse autoriteiten. Meer zelfs, ze verklaarde dat ze enkel goede ervaringen gehad heeft met de Italiaanse autoriteiten: na haar asielaanvraag werd er goed voor haar gezorgd, ze werd goed behandeld en ze kreeg in 2012 subsidiaire bescherming en een verblijfsstatuut. Ten tweede omdat E.O. wél van Napels naar Rome ging en een Nigeriaans paspoort ging aanvragen op de Nigeriaanse ambassade, die ze blijkbaar wel kon vertrouwen (gehoor E.O. p.6,7,10). Het feit dat uw verloofde ontvoerd en maandenlang opgesloten zou zijn, maar zonder aantoonbare reden besliste om van deze ernstige feiten geen aangifte te doen bij de Italiaanse autoriteiten, komt niet aannemelijk over.

Ten vijfde vertelde u dat u Italië verlaten hebt omdat de echtgenoot van (O.B.) te weten kwam dat er 'iets' tussen u en zijn vrouw gaande was. U vertelt dat hij dit te weten kwam nadat u naar de politie gegaan was om aangifte te doen van de stalking door (O.B.). De politie had vervolgens (O.B.) opgeroepen voor een verhoor, maar zij ontkende alles. Uiteindelijk had de politie de echtgenoot van (O.B.) ingelicht. U stelt dat u daarna geen contact meer hebt gehad met de echtgenoot van (O.B.) (gehoor p.3,6). Uw verloofde vertelde echter dat iemand aan de echtgenoot van (O.B.) gezegd heeft dat u en (O.B.) een relatie hadden. Uw verloofde weet echter niet wie dat aan hem verteld zou hebben. Verder zei E.O. dat u aan de echtgenoot van (O.B.) uitlegde wat er echt aan de hand was, maar dat hij u niet geloofde. Later in het gehoor zei E.O. dan weer dat ze niet wist hoe de echtgenoot van (O.B.) reageerde nadat hij de roddel over u en zijn vrouw te weten kwam. Ze zei dat u er niet veel over wilde zeggen en dat ze dit respecteerde (gehoor p. 8,16,17). Hierbij moeten enkele opmerkingen gemaakt worden. Om te beginnen is het vreemd dat u zegt dat de echtgenoot van (O.B.) op de hoogte werd gebracht omdat u aangifte deed bij de politie en de echtgenoot vervolgens door de politie werd gecontacteerd, terwijl uw verloofde zegt dat hij op de hoogte werd gebracht toen hij een roddel hoorde. Verder is het vreemd dat u vertelt dat u nadat hij op de hoogte was geen contact meer had met de man van (O.B.), terwijl uw verloofde zegt dat u wel nog contact met hem had en hem uw versie van de feiten probeerde uit te leggen. Tenslotte is het vreemd dat uw verloofde zegt dat ze niet weet hoe de echtgenoot van (O.B.) reageerde nadat hij het nieuws over u en zijn vrouw hoorde. Immers, u verklaarde dat u Italië verlaten hebt omdat de echtgenoot van (O.B.) te weten kwam dat er zaken gaande waren tussen u en zijn vrouw (gehoor p.6). Dat uw verloofde geen kennis zou hebben over dergelijke elementaire zaken in verband met de reden van uw vertrek uit Italië, is frappant.

Op basis van alle hiervoor uiteengezette redenen kan geen enkel geloof gehecht worden aan de door u en uw verloofde geschetste problemen van uw verloofde (E.O.) met (O.B.) en de daarop volgende ontvoering van uw verloofde in opdracht van (O.B.) (gehoor E.O. p.10). Bijgevolg bent u er niet in geslaagd om in het kader van uw tweede asielaanvraag nieuwe elementen aan te brengen die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw eerste asielaanvraag incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat tenslotte de door u neergelegde **documenten** betreft, moet opgemerkt worden dat deze documenten allen aansluiten bij uw verklaringen in het kader van uw eerste asielaanvraag en dat hier enkel herhaald kan worden dat u er in het kader van uw eerste asielaanvraag niet in slaagde het vermoeden te weerleggen dat u na uw terugkeer naar Italië nog altijd de bescherming van de Italiaanse autoriteiten zou kunnen genieten.

Betreffende de neergelegde CD-ROM die een geluidsfragment in het Italiaans bevat van een telefoongesprek tussen u en (O.B.), die u stalkte: het gesprek dateert volgens u van 1 of 2 jaar geleden. In dit gesprek bedreigt ze u ermee alles tegen haar man te vertellen en zegt ze dat haar man (L.B.), de vice-gouverneur van Tuoro, u dan zou vermoorden (verklaring meervoudige aanvraag, pt. 15,17). Echter, aangezien u in juni 2014 verklaarde dat dit telefoongesprek dateert van 1 of 2 jaar geleden voegt dit geluidsfragment geen relevante informatie toe. Het toont aan dat u door deze vrouw gestalkt werd, wat hier niet betwist wordt. Het geeft echter geen nieuwe informatie betreffende het feit dat u na uw terugkeer naar Italië nog altijd de bescherming van de Italiaanse autoriteiten zou kunnen genieten.

De neergelegde Facebookconversaties in de Italiaanse taal tussen u en (O.B.) dateren van de periode 22 december 2011 en 28 mei 2012 en geven enkel aan dat u contact had met deze vrouw en dat zij avances maakte, maar dit zijn zaken die u reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag vertelde. Hetzelfde geldt voor de e-mail van 17 juni 2014 van uw vriend (A.M.) waarin hij vermeldt dat u gestalkt werd door (O.B.) (verklaring meervoudige aanvraag, pt. 15,17), iets wat u reeds vermeldde in

het kader van uw eerste asielaanvraag en wat hier niet meteen ontkend wordt. Deze documenten geven echter geen informatie betreffende de beschikbaarheid van bescherming door de Italiaanse autoriteiten ten gevolge van de door u aangehaalde stalking en bedreigingen door (O.B.).

U legt ook een brief, enveloppe en de kopie van de identiteitskaart uw vriend (G.D.P.) neer. In deze brief van 5 juni 2014 maakt uw vriend melding van het feit dat (O.B.) verliefd op u is, dat haar man nu wél op de hoogte is van de situatie en dat hij u wil vermoorden (verklaring meervoudige aanvraag, pt. 15,17). Hiermee geeft u echter geen nieuwe informatie aangezien u reeds verklaarde dat u Italië verlaten hebt omdat de echtgenoot van (O.B.) op de hoogte was (gehoor p.3,6). Verder werd dit neergelegde schrijven door een vriend op uw aanvraag opgesteld en heeft het bijgevolg een subjectief en gesolliciteerd karakter, waar weinig bewijswaarde aan gehecht kan worden.

De kopie van een foto, waarop u te zien bent met uw vriend (G.D.P.), (O.B.) en een andere persoon voegt tenslotte geen relevante informatie toe betreffende uw asielrelaas.

De kopie van uw Italiaanse identiteitskaart, geldig tot 12 juli 2023, geeft informatie over uw legale verblijfsstatus in Italië. Het aansluitingsattest bij de voetbalclub Daring Maria-Aalter voegt geen informatie toe betreffende uw asielrelaas."

Uit dit alles blijkt dat u er niet in geslaagd bent om aan te tonen dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen bij terugkeer naar Nigeria. U heeft evenmin kunnen overtuigen dat u in Italië problemen heeft gehad met (O.B.), laat staan in haar opdracht zou zijn ontvoerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 48/2-3 juncto 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoekster als volgt:

"Verzoekster treedt enkel en alleen in onderzoek van de aangehaalde vrees/risico in het land van herkomst, met name Nigeria.

Dit terwijl de principale problematiek van verzoekster, die aanleiding gaf tot huidige asielaanvraag, zich situeert in Italië alwaar zij beschikte over de subsidiaire beschermingsstatus.

Verweerster stelt dat zij niet in het onderzoek van de problematiek in Italië treedt, omdat verzoekster niet meer bij machte was om het bestaan van haar subsidiaire beschermingsstatus in Italië te staven.

Vooreerst dient verzoekster toch op te merken dat verweerster dit soort informatie zéér gemakkelijk kan opvragen bij de Italiaanse autoriteiten, zijnde eveneens een lidstaat van de Europese Unie en lid van de Schengenzone.

Ondanks het feit dat de bewijslast initieel bij verzoekster ligt, is verweerster niet volledig ontdaan van elke vorm van bewijsvergaring:

*"Bij het onderzoek ten gronde ligt de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker. Maar meestal zal deze geen tastbare bewijzen kunnen tonen. Daarom moeten de ondervrager en de asielzoeker gezamenlijk alle pertinente feiten vaststellen en beoordelen. **In bepaalde gevallen komt het dan aan de overheid toe om alle beschikbare middelen aan te wenden om de nodige bewijzen te verzamelen.**" (eigen vetdruk)*

(L. DENYS en K. VERSTREPEN, Handboek voor de advocaat-stagiair Vreemdelingenrecht, Kluwer, 2011-2012, 182)

Dit principe geldt a fortiori wanneer de asielinstantie makkelijk toegang kan verkrijgen tot bepaalde administratieve gegevens over de asielzoeker!

Verweerster maakt zich er echter zeer makkelijk van af door hetgeen verzoekster aanvoert niet eens te onderzoeken ondanks het feit dat de mogelijkheid bestaat en zelfs voor verweerster geen moeilijkheden met zich mee kan brengen.

Verweerster stelt bovendien in haar beslissing (stuk 1) op p. 2:

"Ten eerste kan geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde ontvoering in Italië, zoals verder in deze beslissing uitgelegd zal worden." (eigen onderlijning)

Echter, verzoekster stelt vast dat er in de materiële motivering van verweerster verder helemaal geen concrete argumentatie voor komt met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van de ontvoering van verzoekster in Italië.

Verweerster is hierdoor op een onredelijke wijze tot haar besluit gekomen.

Zij onderzocht de problematiek van verzoekster in Italië niet omwille van een vermeend bewijsprobleem, doch verweerster is (zeker m.b.t. de bewijskwestie in casu) zelf niet vrijgesteld van elke bewijslast zoals supra betoogd."

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 48/4 *juncto* 62 van de vreemdelingenwet.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoekster als volgt:

"Verzoekster vraagt ondergeschikt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus gezien het "reëel risico op ernstige schade" in haar hoofde bij een gedwongen terugkeer.

Artikel 48/4 Vreemdelingenwet bepaalt:

[...]

Bij een terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst (Nigeria) dreigt verzoekster geconfronteerd te worden met een enorm dreigend en gewelddadig (politiek) klimaat.

Dit wordt overigens bevestigd door het Belgisch Ministerie van Buitenlandse Zaken:

Immers, de toestand in een aantal deelstaten van Nigeria is buitengewoon chaotisch; verschillende plaatsen zijn onveilig, vooral in het noordoosten en de Nigerdelta. Bovendien worden er in februari 2015 verkiezingen georganiseerd, waardoor de spanningen tussen de aanhangers van de twee grootste partijen nu al toenemen.

Ook de activiteiten van de terroristische groep Boko Haram namen er recent uitbreiding.

Derhalve worden alle reizen naar de deelstaten Niger, Kaduna, Plateau, Nassarawa, Borno, Gombe, Yobe, Bauchi, Jigawa en Kano formeel afgeraden. Ook het aantal ontvoeringen in het deltagebied en voor de kust bij de Nigermonding, stijgen. Alle niet-essentiële reizen naar de Nigerdelta (Akwa Ibom, Bayelsa, Abia, Imo, Delta, Rivers) worden dan ook afgeraden. Recent kwamen er opnieuw terroristische aanslagen voor in de Middle Belt, die erop duiden dat de actieradius van Boko Haram potentieel verder reikt dan de drie deelstaten onder staat van beleg (aanslagen midden november op scholen in Niger State en Bauchi). Sinds julie waren er geen aanslagen meer in Abuja.

Belgen (of Europeanen) zijn niet speciaal geviséerd, ook niet na de IS-actie van een aantal Westerse landen, maar verhoogde waakzaamheid is zeker geboden.

(Stuk 2)

Hieruit volgt dat aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus toegekend dient te worden."

2.1.3. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken (stuk 2).

2.1.4. Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen het gehoorverslag van (N.K.) van 3 november 2014 (bijlage 1) en de COI Focus "Nigeria. Gevechtszones van Boko Haram" van 16 mei 2014 (bijlage 2).

2.1.5. Verzoekster en verweerder leggen ter terechtzitting van 21 mei 2015 stukken neer waaruit blijkt dat zij de Italiaanse autoriteiten hebben verzocht een bewijs te bezorgen dat verzoekster in Italië over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt (rechtsplegingsdossier, stukken 9 en 10). Verzoekster legt ter terechtzitting van 17 juni 2015 een stuk neer van de Italiaanse autoriteiten waaruit blijkt dat zij in Italië de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.2.1. Verzoekster preciseert niet op welke wijze artikel 48/2 van de vreemdelingenwet, hetwelk overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zou (kunnen) zijn geschonden. De schending van dit artikel wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Uit het door verzoekster ter terechtzitting neergelegde stuk (rechtsplegingsdossier, stuk 11) blijkt dat zij in Italië de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg, doch dat de geldigheid ervan ten einde loopt op 10 juli 2015. Hoewel aangenomen kan worden dat de geldigheid van dit beschermingsstatuut bij terugkeer naar Italië in Italië kan worden verlengd, blijkt dit niet uit de voorliggende gegevens. Derhalve kan het risico bestaan dat verzoekster zich eventueel zou kunnen bevinden in een zogenaamde "protection gap". Ten einde dit te vermijden, wordt verzoeksters nood aan bescherming in hetgeen volgt zowel beoordeeld ten aanzien van Italië als ten aanzien van Nigeria.

2.3.2. Aangezien verzoekster zich wat betreft haar vrees voor vervolging in Italië beroept op dezelfde motieven als die van haar verloofde, kan dienstig verwezen worden naar 's Raads arrest nummer 151 815 van 4 september 2015 met betrekking tot de asielaanvraag van verzoeksters verloofde:

"Vooreerst dient erop gewezen dat verweerder in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag middels de beslissing van 25 maart 2014 besliste tot niet-inoverwegingname van deze asielaanvraag omdat verzoeker reeds als vluchteling erkend werd in Italië (administratief dossier, stuk 16). Het beroep tegen deze beslissing werd bij 's Raads arrest nummer 142 473 van 31 maart 2015 verworpen, zodat verweerders beslissing van 25 maart 2014 definitief geworden is. De commissaris-generaal gaat, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens na die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt hij rekening met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

Vervolgens dient vastgesteld dat verweerder in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag oordeelt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanvoert die de beoordeling van zijn eerste asielaanvraag in een ander daglicht plaatsen, omdat (i) tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen en deze van zijn verloofde (E.O.), die zich op dezelfde asielmotieven beroept, en (ii) de door verzoeker neergelegde documenten deze appreciatie niet kunnen wijzigen. In onderhavig verzoekschrift voert verzoeker aan dat er ook gelijkenissen bestaan tussen zijn verklaringen en deze van zijn verloofde. Er dient evenwel op gewezen dat het bestaan van gelijkenissen tussen de verklaringen van twee personen geen afbreuk doet aan de verschillen tussen deze verklaringen. Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat deze verschillen geen uitstaans hebben met de principale problematiek die zijn vluchtmotief en dat van zijn verloofde vormt, daar deze verschillen weldegelijk raken aan de kern van zijn asielrelaas: de bedreigingen vanwege (O.B.) aan het adres van (E.O.), de gevolgen van deze bedreigingen voor de relatie tussen verzoeker en (E.O.), de wijze waarop (E.O.) in de val gelokt zou zijn, het feit dat (E.O.) nooit aangifte deed bij de Italiaanse autoriteiten en de wijze waarop de echtgenoot van (O.B.) op de hoogte zou zijn geraakt van de vermeende relatie tussen (O.B.) en verzoeker. Dat de beweerde feiten zich reeds enkele jaren geleden afspeelden, vormt geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheden. Wanneer verzoeker en zijn verloofde in België internationale bescherming vragen, kan immers redelijkerwijze aangenomen worden dat de gebeurtenissen die de aanleiding vormen voor het vragen van deze bescherming, in hun geheugen gegrift staan. Verzoeker slaagt er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Uit de in het administratief dossier gevoegde informatie blijkt dat verzoeker in Italië werd erkend als vluchteling (administratief dossier, stuk 10 van stuk 15). Gelet op hetgeen in verweerders beslissing van 25 maart 2014 werd gesteld aangaande zijn asielrelaas, alsook op het feit dat verzoeker blijkens het voorgaande er niet in slaagt de motieven van onderhavige bestreden beslissing te weerleggen, dient vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in Italië vervolging vreest of zich niet kan beroepen op de bescherming van de Italiaanse autoriteiten omwille van één van de criteria in de Vluchtelingenconventie of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft het artikel met betrekking tot de corruptie in Italië (verzoekschrift, stuk 2), dient bovendien opgemerkt dat nergens uit dit

artikel blijkt dat de situatie in Italië dermate is dat verzoeker in Italië geen beroep zou kunnen doen op de bescherming vanwege de Italiaanse autoriteiten tegen de bedreigingen vanwege (O.B.)."

Voormelde motivering geldt derhalve ook voor verzoekster. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij in Italië vervolging vreest of zich niet kan beroepen op de bescherming van de Italiaanse autoriteiten omwille van één van de criteria in de Vluchtelingenconventie.

Wat betreft verzoeksters vrees voor vervolging ten aanzien van Nigeria weigert de bestreden beslissing haar de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) het gebruik van voodoo en magische krachten behoort tot de wereld van de verbeelding en er geen objectieve bewijswaarde aan gehecht kan worden, (ii) zij niet aannemelijk maakt dat zij heden haar vader nog hoeft te vrezen aangezien zij al lang geen contact met hem heeft gehad en zij verklaarde dat het hem niet kon schelen waar zij zich bevindt, (iii) het feit dat zij haar vader verdenkt van betrokkenheid bij de dood van haar echtgenoot in oktober 2008 maar steeds in Benin City bleef wonen en pas in 2010 besloot om Nigeria te verlaten omdat haar een job in Thailand werd beloofd, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar voorgehouden vrees voor haar vader, (iv) haar valse verklaringen over de bedreigingen in Italië eveneens afbreuk doen aan haar algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de aangehaalde problemen met haar vader in Nigeria, (v) kan worden aangenomen dat de problemen met (A.) en zijn echtgenote van de baan zijn, en (vi) de door haar neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoekster in onderhavig verzoekschrift geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing aangaande haar vrees voor vervolging ten aanzien van Nigeria. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Het neergelegde reisadvies (verzoekschrift, stuk 2) is bestemd voor reislustige Belgen en vormt geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Bovendien blijkt uit de door verweerder aan zijn nota met opmerkingen toegevoegde COI Focus "Nigeria. Gevechtszones van Boko Haram" van 16 mei 2014 (bijlage 2) dat de zones in Nigeria die getroffen worden door het geweld van Boko Haram hoofdzakelijk het noorden en het centrum van Nigeria betreffen. Er kan niet worden besloten dat er actueel voor burgers afkomstig uit het zuiden van Nigeria een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

De vaststelling dat aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus wordt ontzegd is het gevolg van haar asielaanvraag in België. Uit artikel 49/3 van de vreemdelingenwet blijkt dat verzoeksters asielaanvraag ambtshalve bij voorrang wordt onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. Indien dit onderzoek van de asielaanvraag een ander resultaat oplevert dan in Italië, is dit het gevolg van haar keuze een asielaanvraag in te dienen op Belgische bodem.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS